

UVOD

1. Podsjetimo se, Isus je odlučio napustiti svoj kraj na neko vrijeme zbog kralja Heroda. Narod je prozreo njegov plan i krenuo za njim. Kada je Isus došao na drugu stranu obale počeo je nanovo propovijedati o kraljevstvu Božjem istim ljudima.

1.1. Kako su naglo svi krenuli za Isusom, nitko nije razmišljao ponijeti sa sobom hranu i vodu. Propovijedanje je trajalo do kasnih sati, tijekom kojih su učenici rekli Isusu da otpusti narod kako bi mogao pronaći sebi i svojim hranu, piće, i na kraju smještaj za odmoriti se.

1.2. Isus im je nakon njihovog prijedloga rekao da oni nahrane narod, učenici su bili zbunjeni njegovom zapovijedi, ali, kako sam i rekao u prošloj propovijedi; Isus je znao što će sljedeće učiniti, on je samo htio da njegovi učenici dobro pripreme svoje srce na ono što će se sljedeće dogoditi. Drugim riječima, Isus testira učenike u namjeri da učvrsti i produbi njihovu vjeru koju su već imali za njega.

1.3. U redu, idemo polako u tekst:

2. U (Luki 9, 14-17) piše: **Bijaše, naime, otprilike pet tisuća muškaraca. Tada reče učenicima: „Posjedajte ih otprilike po pedeset!” Tako uradiše i sve ih posjedaše. On uze tih pet kruhova i te dvije ribe, pogleda u nebo te ih blagoslovi i razlomi. Zatim ih je davao učenicima da ih ponude ljudima. Svi jedoše i nasitiše se. I kad se skupi što im je preteklo. Bilo je dvanaest košara ulomaka.**

2.1. U (Marku 6, 38-44) piše: **A on ih upita: „Koliko kruhova imate? Idite i vidite?” I, pošto razvidješe, odgovoriše: „Pet, i dvije ribe.” Tada im zapovijedi da ih sve posjedaju u skupine na zelenoj travi. I spustiše se ljudi u lijehe po stotinu i po pedeset. On uze tih pet kruhova i te dvije ribice, pogleda u nebo te izreče slavu i hvalu i razlomi kruhove. Zatim ih je davao učenicima da im nude. Te dvije ribe također razdijeli svima. Svi su jeli i nasitili se. I skupi se punih dvanaest košara ulomaka kruha i ostataka riba. Bilo je pet tisuća muškaraca što su jeli te ribe.**

IDEJA STVARNIJA OD STVORENOG (MATERIJALNOG)

2.2. „Imamo samo pet kruhova i dvije ribe”, odgovorili su mu učenici.

2.3. Zašto ih Isus traži da izbroje količinu hrane? Mislim da postoje dva razloga za to: 1) Prvi razlog je zato da može učiniti sljedeće – a to je; zahvaliti se pred svima Bogu Ocu za hranu koju imaju i za ono što će Bog učiniti nakon toga. 2) Drugi razlog je da učenici i ostali shvate **kolika količina hrane je bila u tom trenutku stvorena direktnim Božjim djelovanjem**. Ta matematička usporedba – idemo to tako nazvati- ih je zasigurno šokirala dok su gledali stvaranje ostalih kruhova i riba koji su dolazili iz Isusovih ruku, i onda u ruke učenika koji su dijelili dalje narodu. To je bilo nadnaravno čudo u kojem su svi nazočni sudjelovali i imali osobnu korist na kraju krajeva.

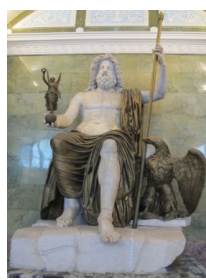
2.4. Lako je protumačiti ovaj tekst i reći: „Pa Isus i Bog Otac su zapravo kao i svi drugi bogovi o kojima smo učeni kroz povijest. I što mislim po tim? Još od doba politeizma¹ postoji vjerovanje da bogovi na nebesima mogu stvarati- samo ako uzmu materijalno da bi stvorili ili multiplicirali svoje materijalno. Dan danas nas još uvijek prati ta ideja u našim vjerovanjima iako to možda neki neće priznati. Drugim riječima, grčka i rimska misao Ranog starog vijeka i Kasnog starog vijeka² je i dalje s nama ja vjerujem.

3. Možda ovo što sam naveo iznad u tekstu i nema nikakve veze s događajem u (Luki), ali ću svejedno iskoristiti priliku kako bi vas pokušao uvjeriti u jednu biblijsku istinu koja je po mom mišljenju i **NAJVAŽNIJA** za znati.

3.1. Davno u vrijeme politeizma ljudi su vjerovali da na nebesima postoje sile (bogovi) koji svojim djelovanjem utječu na našu realnost. To su sile koje su donosile blagoslov sa sobom, ali isto tako i prokletstvo. Pod blagoslov mislim na: dali su nam sunce da nas grije i da nam zbog njega rastu polja žita, dali su našim majkama plodnost kako bi nas rodile, dali su nam kišu kako ne bi bila suša koja bi uništila naša polja, itd., itd. S druge strane donosili su nam i prokletstvo: ratove, oluje koje bi nam uništile usjeve, bolesti, neimaštinu, itd., itd. Ali, uz sve to, čovjek je oduvijek vjerovao da nebeski bogovi trebaju - kao i čarobnjak Merlin svoje pripreme da bi napravio čarobni napitak – svoje pripreme kako bi stvorili nešto. Drugim riječima, trebaju materijalno da bi stvorili svoje materijalno. Moje pitanje je: Od kud čovjeku ideja da nebeski bog operira tako. Odgovor je zapravo jednostavan, čovjek je oduvijek činio bogove na svoju sliku. Da ti ću vam dva od tisuće primjera:

*Slika 1.
Babilonski bog zvan
Marduk: Marduk je sin
boga Ea, prema mitu on je
stvorio cijeli svemir i čovjeka
od svog mesa.*

*Slika 2.
Rimski bog Jupiter:
Jupiter je glavno rimsko
božanstvo.
Sa svojom ogromnom
moći za njega se kaže da
vlada svjetlom i nebom.*

¹Politeizam ili mnogoboštvo je vjera u više **bogova**. Od **monoteizma** je starija forma religije. Nastao je od primitivnog **totemizma** i **animizma** personifikacijom sila i pojava **prirode**. Visoko razvijene politeističke religije, a najviše **grčka** i **rimska** nazivaju se **mitologijama**. Danas nema većih politeističkih religija, već postoje samo tradicionalna vjerovanja. Jedine veće politeističke religije su: japanska vjera **šintoizam**, utemeljena na štovanju prirode i predaka te **hinduizam**.

2 Rani stari vijek: 3500. pr. Kr. - **Kasni stari vijek:** 0. - 476. Smatra se da je Rani stari vijek više doba u kojem su najmoćniji stara Grčka, Egipat i azijske države (Perzija i Mezopotamija, a i Stara Kina te Stara Indija, dok je Novi stari vijek doba u kojem grčka moć polako opada, a jača moć Rimskog Carstva i općenito jača monarhija u Europi, gdje je i mnogo plemena u to doba (Germani, Angli, Sasi...) Također, u to doba jača i **kršćanstvo**, protiv kojeg su se neki rimski carevi borili, ali neuspješno.

3.2. Vidite, u vrijeme politeizma, čovjek je vjerovao da postoje nebeska bića – čovjeku slična – koja vladaju ljudskim rodovima na zemlji. Oni nisu imali ideju da Bog može postojati izvan vremena i materijalnog u kojem su prebivali. Moje pitanje je: Kako su dolazili do takvih zaključaka? Probat ću objasniti kroz jednostavan primjer: „Ako meni treba drvo da bi napravio čamac, onda bogu treba njegov materijal da stvorio ovo ili ono!”, vjerovao je čovjek u vrijeme politeizma.

3.3. I ako gledam kroz te leće, to i nije toliko ludo, zar ne? Ja osobno obožavam stolariju, i već nekoliko godina stvaram različite vrste namještaja od drveta, ali mi treba drvo da bih mogao stvoriti: ležaljku, stol, krevet...je li tako? Drugim riječima, treba mi materijalno da bi stvorio svoje materijalno.

3.4. Ali, biblijska perspektiva je potpuno drugačija vjerovanju politeizma, ja bih se usudio reći, da je potpuno drugačija od bilo koje vjerske knjige koja je ikada napisana. Zašto tako mislim? U (Postanku 1, 1) nam piše: **U početku stvori Bog nebo i zemlju.** Riječ POČETAK ovdje znači: **Prije postanka vremena i prostora.** I ako ozbiljno shvaćamo Bibliju, onda razumijemo da autor (Knjige Postanka) u vrijeme politeizma iznosi potpuno novu i revolucionarnu ideju o Bogu, i kako zapravo trebamo gledati na njegovo postojanje.

3.5. Kako sam kroz godine istraživanja Biblije uvidio da svaki autor Biblije vjeruje u jednu te istu ideju o Bogu, tako sam i ja na kraju prihvatio da je to istina, a to je; **Bog Biblije postoji izvan naše realnosti i izvan našeg vremena, što može značiti samo jedno, On ne treba materijalno da bi stvorio svoje materijalno, On to samo mora zamisliti, i IZ NIČEGA, to se stvori...baš kao što je stvorio našu realnost i nas u njoj.**

3.6. To je pomalo zastrašujuća, ali i veličanstvena istina u isto vrijeme, zar ne? Bar ja tako mislim.

3.7. Vratimo se pod naslovu sad: Zašto sam napisao; IDEJA je stvarnija od materijalnog? Jednostavan odgovor bi bio: Jer je! Dati ću vam primjer, moja ideja o ležaljci se prvo stvara u umu, nakon toga drvom (materijalnim) i svojim rukama ja pretvaram ideju u stvarnost (svoje materijalno). Ali ako moram birati između – je li ideja stvarnija od same ležaljke – onda biram ideju. Drugim riječima, dok god sam živ i nosim u svom umu ideju o ležaljci, ona nikada ne prestaje postojati, zato je ideja stvarnija od materijalnog.

3.8. Nadam se da ste shvatili poantu, i da vam nisam previše zakomplicirao.

E sad, zašto je to toliko važno? Postoji bezbroj primjera koje bih mogao navesti ovdje, ali ću zbog svrhe propovijedi, izabrati samo jedan.

3.9. NAŠE POSTOJANJE, danas zbog svega što se događa u svijetu, čovjek ima tendenciju da zaključuje ono najgore, a i kako neće, bez Boga i ideje da živimo u njegovom umu, čovjek je ostavljen da sam za sebe donosi odluke koje će utjecati na njegovu sadašnju i blisku budućnost. Pričam o mnogobrojnim serijama i filmovima koji u srži promoviraju KRAJ SVIJETA. I naravno kraj dolazi zbog nepovoljnog ljudskog utjecaja na prirodu, i zbog posjedovanja nuklearnog oružja koje može izbrisati čovječanstvo dodiranjem crvenog dugmeta.

4. Promatrajući ljude oko sebe, slušajući njihove komentare svezi politike, ekonomije, ratova, i ja se u trenutcima zapitam gdje ide ovaj svijet...mora da ide u svoju propast. Ali, znajući tko je Bog, i naravno znajući da njegov plan za kraj ovog vijeka je suprotan današnjim vjerovanjima - me vraća u stanje mira i stabilnosti u duhu.

4.1. Iako ne znam točno u detalje kako će se razvijati događaji prije samog kraja ovo vijeka³ (nuklearne bombe, tsunamiji od 80 metara, novo ledeno doba), znam jedno sigurno; **dok god postoji Bog koji je izvan ove realnosti, i on ima IDEJU o završetku ovog vijeka, i on ima IDEJU o mom postojanju, i on ima IDEJU kako će budućnost nakon ovog vijeka izgledati....**Ja sam dobro, ja ne paničarim. Drugim riječima, dok god Bog Biblije koji je vječan ima mene kao IDEJU u svom umu – nijedna katastrofa, nijedan smak svijeta, ne može spriječiti takvog Boga da me nanovo stvori (uskrсне)!

4.2. Dok pišem ovo, shvaćam koliko je važno da razumijemo tu biblijsku istinu, vjerujem da ona treba biti glavni temelj naše vjere dok prolazimo možda kroz najranjiviji period ljudske povijesti ikad. Zato i dijelim to s vama dragi moji. Doći će dan kada će moji i vaši temelji⁴ sigurnosti biti srušeni, doći će dan kada nećemo moći kontrolirati OPRAVDANI STRAH koji će se usaditi u svaku stanicu našeg tijela, našeg uma – i ako ne budemo imali IDEJU O BOGU koju sam naveo iznad, tama će nas progutati.

4.3. Znam da sam otišao daleko od teksta, ali duh Božji me motivirao da vam to izložim. Idemo se polako vratiti tekstu.

GDJE JE NESTALA ZAHVALNOST

5. Ok, kako sam i naveo u tekstu iznad, Isus nije trebao pronaći ribu kako bi stvorio mnoštvo ribe. On je prvenstveno htio zahvaliti svome Ocu u ime svih nazočnih na ribi i kruhu koje JE on stvorio od samog početka svijeta kako bi hranili i njegovali njegovu najdražu kreaciju, a to je čovjek.

5.1. Želim reći sljedeće; shvaćajući kroz život da nam je Bog Otac dao nešto samo jer je tako odlučio – a svaka odluka o novoj kreaciji proizlazi iz njegove dobrote – nas vjernike dovodi u stanje zahvalnosti. I to nas Isus kao i njegov narod želi naučiti ovdje: „Budite uvijek svjesni da sve dobro što postoji na ovom svijetu dolazi od Boga. Riba je dobra, kruh je dobar, zar nije tako?! A tko je stvorio ribu, tko je stvorio pšenicu, mi ljudi smo je stvorili? Nismo, znamo da nismo! Tko onda zaslužuje našu konstantnu zahvalnost? Naš Otac naravno! I ne smijemo to nikada zaboraviti!”

5.2. Gdje smo mi kao zapadno društvo u ovoj cijeloj priči? Kome se mi zahvaljujemo? Mi smo zaboravili jedni drugima reći hvala, a kamoli da ćemo dignuti pogled prema nebu i reći hvala ti Oče. Bog ne postoji više u zapadnom društvu, postali smo svoji bogovi koji se svakodnevno zahvaljuju sami sebi. Tragedija, ništa drugo. Narod koji je sjedio i gledao što Isus radi, je bar u svome srcu priznao da sve što imaju dolazi od Boga. Di smo mi od tog vjerovanja, ovo je naše vjerovanje otprilike: „Kruh smo mi stvorili, pšenicu smo mi posadili, more je naše, riba je naša, mi je uzgajamo, slobodno je koristimo.” Ali dalje od toga ne idemo, ne zanima nas. Jer kad bi se samo pitali jedno razumno pitanje: „Tko je stvorio ribu, tko je stvorio pšenicu?“, došli bi do razumnog zaključa: „Nismo mi, toliko znamo, a ako nismo mi, onda tamo negdje postoji netko tko to može, netko tko nije ograničen kao i mi.” A onda nam dalje razum govori: „Ok, sada kada shvaćamo da taj netko postoji, trebali bi mu zahvaliti za sve dobro što nam je dao.”

³ (Knjiga Otkrivenja) nam opisuje događaje prije samog kraja ovog vijeka. Fokus stavlja na Izrael i kako će izgledati događaji prethodno uspostavi kraljevstva Božjeg na zemlji. Ono što nemožemo pogoditi je: hoće li biti nuklearnih ratova, ili hoće li se dogoditi prirodne katastrofe koje će izbrisati 50% populacije s lica zemlje prije nego počnu nevolje koje će direktno utjecati prvenstveno na Izrael, i onda na ostatak svijeta?

⁴ Država, vojska, bogatstvo, pozicija na visokom mjestu, taktičke sposobnosti koje smo možda stekli kroz život, obitelj, crkva...

5.3. Vidite gdje idem s ovim, pitanja bi se samo nastavila i naš razum bi nam govorio što dalje moramo učiniti.

5.4. E to je ono što mi danas pod svaku cijenu izbjegavamo, mi znamo podsvjesno da bi nas takva pitanja koštala, i zbog toga, lakše nam je jednostavno ih ne postavljati, lakše nam je reći; „Hvala ti Danijel, hvala ti Ivana, hvala ti Marija, hvala ti Filip.” Drugim riječima, u želji da budemo svoji bogovi, zahvalnost pripada nama samima.

5.5. Ohrabrujem nas kršćane kojih nas na ovim prostorima ima sve manje; dignimo ruke prema nebu dok smo u javnosti i zahvalimo Bogu na svemu što nam je dao, u nadi da će netko iz našeg naroda vidjeti i početi se pitati prava pitanja.

OBEĆANI MESIJA HRANI SVOJ NAROD

6. Da, Isus hrani svoj narod, ali zašto? Zašto u situaciji gdje je mnoštvo umorno i gladno Isus nije rekao: „Otiđite u grad, pojedite nešto i odmorite se?!“

6.1. Kako sam i rekao u prijašnjim propovijedima, Isus je kroz svoj život proučavajući Stari Zavjet dolazio do razumijevanja - što to zapravo znači titula MESIJA, KRIST, SIN BOŽJI...

U Starom Zavjetu je pronašao priče o kraljevima koji su vladali nad Izraelom u svoje vrijeme. Čitao je kako je kralj David plesao i nahranio narod s kruhom dok je donosio kovčeg Jahvin nazad u svoj grad.⁵ Čitao je Izaijine riječi koje govore da će Jahve u onaj dan pobijediti smrt, da će taj dan biti veliko slavlje jer će njegov narod napokon biti slobodan.⁶ Čitao je riječi proroka Ezekielu kako će u taj dan Jahve postaviti DOBROG PASTIRA kao kralja, i kako će napokon između njihovog Boga i njih biti Savez mira, blagostanja, i svega ostalog dobrog što nosi tisućugodišnje kraljevstvo s dolaskom Mesije na scenu.⁷ Isto tako, čitao je kako Izaija piše što je važnije u očima Boga: 1) Da ga njegov narod sluša? Ili pod 2) Da traže egzistencijalne potrebe prvo?⁸

6.2. Da, dragi moji čitao je...i znao je da njegov narod zna Stari Zavjet, i znao je da znaju sve te odlomke koje je i on znao, i onda čini sljedeće: „Znate priču o Davidu i kako je vratio kovčeg Jahvin nazad u svoj kraj, i kako je nahranio sve koji su bili prisutni tom događaju. Ja sam kovčeg Jahvin, ja sam Izraelac koji vam pokazuje put: kako živjeti, kako razumjeti Boga, kako se ponašati u određenim situacijama kad vam ih život servira, kako razlikovati Božju pravednost od ljudske pravednosti, kako izgleda Izraelac koji iskreno ljubi Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameću svojom, svom snagom svojom. Ja sam isto tako vaš obećani pastir iz Ezekielu, ja sam onaj s kojim će doći pobjeda nad smrću. Kada ja zavladam na zemlji, Bog, naš Jahve će se nanovo spustiti u oblaku u svoj Hram i prebivat će među nama kao što je to činio u vrijeme proroka Mojsija. Zato vas i hranim sada, da bi se veselili sa mnom jer je među vama kralj koji nosi u svome srcu kovčeg Jahvin.

ZAKLJUČCI

7. Isus zna kako doprijeti do svoga naroda, on je Izraelac koji jedva čeka uspostavu kraljevstva baš kao i njegov narod. I zato ih podsjeća ovim činom na obećanja koja će se dogoditi tijekom uspostave Božjeg kraljevstva.

5 (Druga Knjiga o Samuelu 6, 16-19)

6 (Izaija 25, 6-9)

7 (Ezekiel 34, 23-31)

8 (Izaija 55, 1-2)

7.1. Drugim riječima, hrana je samo simboličan podsjetnik koji povezuje sva obećanja koja će Bog ispuniti prema svom narodu, a zato što je to učinio kroz Isusa je dokaz da je on obećani pastir iz (Ezekiela 34).

7.2. Naravno, ne želim da me krivo shvatite, ja ne mogu ući u um od Isusa, i kada pišem da je on rekao ovo ili ono, znam da postoji mogućnost da sam u krivu. Ali, kada uzmem sve u kontekst: Stari Zavjet, obećanja Božja, proroke, život kraljeva i na koji način su kraljevi komunicirali s narodom svezi Boga, dolazim do potencijalno prihvatljive ideje koja opisuje **razlog i namjeru Isusovog djelovanja u određenim situacijama**.

7.3. Za kraj, iako je Isus od samog početka uvijek istaknuo što je važnije u očima Boga, a to je: „Ovo je Sin moj, Ljubimac koji mi je mio, njega slušajte!“, narod je nažalost bio neposlušan njegovom Sinu. Nisu razumjeli što je važnije, nisu razumjeli da je učenje Kristovo bilo važnije od kruha, to jest od egzistencijalnih potreba.

7.4. Ali, to ostavljam za sljedeću propovijed gdje ćemo ići u (Ivan 6) i detaljno to razraditi.